

førtes Samtalen dæmpet, skønt ganske utvungent. Per følte sig i første Øjeblik en Smule trykket. Han var ikke vant til at bevæge sig i saa fornemme Omgivelser, men navnlig generede det ham at være her netop med Salomon, der straks ved sin Indtrædelse, paa Grund af den støjende og anmassende Maade, hvorpaa han henvendte sig til Opvarterne, havde tiltrukket sig de øvrige Gæsters alt andet end velvillige Opmærksomhed. Per havde endog i Forbigaaende hørt en Herre sige til sin Sidemand: »Hvad er det for en infam Jødebengel?«

Derimod bemærkede hverken Per eller Salomon en anden — en enligt siddende — Herre, der havde Plads henne ved et af de høje Vinduer, og som ved deres Indtrædelse ligeledes havde set fornemt op fra sin Avis. Det var en Mand i Fyrretyveaarsalderen, en slank, noget udtæret men karakterfuld Skikkelse med et stærkt skaldet, næsten nøgent Hoved, et stort, blond Overskæg og et Par tilslørede blaa Øjne bag en Guld-Næseklemmer. I det Øjeblik, han havde opdaget Per, var en stærk Rødme fløjet op i hans Kinder, og han havde hurtigt skjult sig saa fuldstændigt bag sin Avis, at der ikke blev andet synligt af ham end et Par lange, korslagte Ben.

»Hvad vil De spise? . . . Et Par Østers?« spurgte Salomon, idet han trak sine rødbrune Handsker af. »De har vel fuldkomment friske